

[Helge Sander]

man kunne få licenspenge tilbage, når der har været sort skærm. Det praktiserer man jo inden for dagspressen. Der er det jo helt naturligt, at man får et fradrag, hvis der er dage, hvor avisen ikke udkommer, og det burde være lige så naturligt, at der skete fradrag i licensen. Men vi ved jo, at der har været en landsretsdom, som ikke er faldet ud til licensbetalernes fordel; til gengæld har vi jo også på det seneste oplevet, at licenskontorets personale har mere forståelse for den slags sager. Jeg så forleden, at en jysk seer havde fået 39 kr. 75 øre retur, fordi den pågældende havde købt en videofilm til erstatning for den sorte skærm forleden, lørdag aften.

Med andre ord: vi glæder os til at kunne få de praktiske problemer ryddet af vejen, således som kulturministeren ridsede det op, så der bliver mulighed for at undgå sort skærm. De problemer, der er, er altså fordelingen af sendetiden, programforpligtelser og udgifterne ved anvendelse af sendenet, men vi er helt overbeviste om, at det er problemer, der er til at løse, så vi glæder os til at komme videre med sagen i første omgang i kulturudvalget i forbindelse med behandlingen af lovforslaget om lokal radio- og fjernsynsvirksomhed.

Ingerlise Koefoed (SF):

Selv om jeg går hen og lægger en hel del penge i forskellige forretninger, ejer jeg jo ikke de mennesker, der arbejder i de forretninger. De har ret til at kræve nogle ordentlige arbejdsforhold, de har ret til at reagere, hvis de arbejdsforhold, de har, ikke er gode nok.

Det samme må jo gælde i det forhold, at selv om jeg betaler min licens til Danmarks Radio, så har jeg ikke nogen som helst ret til at bestemme alt om de mennesker, der arbejder i Danmarks Radio. De har de samme rettigheder som andre mennesker, de har de samme muligheder for at reagere, når de synes, at deres arbejdsforhold er urimelige. De har selvfølgelig også ret eller uret, når de laver ulovlige strejker, men det betaler de jo altså også bøder for at lave.

Det er klart, at vi ikke kan støtte dette forslag. Det er et urimeligt indgreb i medarbejdernes almindelige tilværelse, i deres borgerlige frihedsrettigheder og i deres ret til at rea-

gere på samme måde, som andre mennesker ude i samfundet reagerer.

Jeg vil da også gå ud fra, at selv om man fik den ordning, som hr. Poulsgaard foreslår: at andre tv-stationer kunne gå ind og sende på den sorte skærm, som så ikke var så skæbnesvangert sort mere, så ville medarbejderne på de andre tv-stationer da forhåbentlig i langt de fleste situationer sige: det vil vi ikke være med til; vi vil ikke forhindre vores kolleger i det offentlige tv i at reagere og prøve på at skaffe sig bedre arbejdsforhold.

Det passer ikke, at man ikke også i dag kan slå over på en anden kanal, for langt de fleste steder i landet kan man jo se enten svensk eller tysk eller norsk tv. Hvis man ikke kan tilbringe en eneste aften uden tv, har man altså muligheden for at se noget andet tv.

I øvrigt vil jeg da også sige, at Danmarks Radio jo har de regler, at man sender nødudsendelser. Vi er jo ikke fuldkommen lost. Hvis der sker et eller andet i samfundet, kan vi da få det at vide gennem vores tv.

Derudover vil jeg sige, at man taler, som om tv var det eneste indhold, man havde i sin tilværelse, og at det ville være ganske forfærdelig skæbnesvangert, hvis man en aften eller to eller i 14 dage ikke kunne se sit tv. Der er altså andre ting, man kan lave her i verden, og nogle af os ville måske endda synes, at det var velsignet, hvis folk – børn og voksne – også kunne komme til at opleve noget andet end den mere eller mindre forlorne virkelighed, som de jo oplever via tv.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Jeg synes, fru Ingerlise Koefoed glemmer, at det hverken er arbejdsgiver- eller medarbejderinteresser, vi taler om her. Jeg har opfattet det, som om det var seernes interesser. Derfor synes jeg ikke, det er særlig relevant at begynde at tale om, at det også koster de medarbejdere, der strejker, penge. Det er alene seerne.

Jeg vil også gerne sige, at det jo ikke er rigtigt, at man bare kan slå over på en anden kanal. Nu har fru Ingerlise Koefoed og jeg jo forskelligt ophav, og det gør, at man i det område, som vi er et par stykker der kommer fra, ikke har noget alternativ.